

ната станция, и зад тях, степените в далечината селски къщи.

Той е нисичък, топчест, с небръснато от два дни розово лице и с лекокъдрави кестеняви коси, още объркани от следобедния сън. Жерсената му риза, прилепнала на изпъкнали, почти женски гърди е с къси ръкави, от които излизат бели, тлъсти ръце. Босите му нозе са обути в сандали с високи токове, които приличат на копита.

Началничката пристига под брястовете все така размахвайки хартийката:

— Казвай, от кого е? . .

Владко става, взема картичката, познава почерка и цял светва. Очите му, замъглени и щастливи, гледат, без да виждат, но вече е съвсем разсънен. Сяда отново и чете.

Жената се тръшва до него и изпъшква от горещина.

— Пристигна с снощната поща. . .
Ама аз исках сама да ти го донеса. . .

Примъква се още по-близо до момъка и навежда глава над писмото. Нейното жълтеникаво, остро лице с тънък нос и редки едри зъби потреперва нервно, както отвреме навреме тя решително от-